

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 21. Mt. XIX.

Gegužēs-May 27, 1939

CVSR valst.
respublikas
arhivs

SEKMINIŲ SEKMADIENIS

LEKCIJA

Apašt. Darb. 2, 1—11

S EKMINIŲ dienos atėjus, visi buvo draugtoje pačioje vietoje. Štai ūmai pasigirdo iš dangaus ūžimas, lyg-kad kilstančio smarkaus vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. Jiems pasirodė pasidalinę tarsi ugnies liežuviai, ir ant kiekvieno iš jų nusileido po vieną. Visi jie pasidarė pilni šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti visokiomis kalbomis, taip kaip šventoji Dvasia jiems davė prabilti. Jeruzalėje buvo apsigyvenusių žydų, žmonių dievobaimingų iš visų po dangumi esančiųjų tautų tarpo. Kilus ūžimui, susiėjo minia ir nežinojo, ką manyti, nes kiekvienas girdėjo juos kalbančius savo kalba. Visi buvo begalo nustebę ir kalbėjosi tarp savęs. Štai, argi ne visi šitie, kurie kalba, galiliejiečiai? Tai kaip gi kiekvienas mūsų girdime savo gimtąją kalbą. Mes partai, mēdai, elamiečiai, Mėzopotamijos, Judiejos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, Prgijos ir Pampylijos, Aigipto ir prie Kyrėnos esančiojo Lybijos krašto gyventojai, ateiviai romėnai, kaip žydai, taip ir naujaticiai, krėtiečiai ir arabai, girdime juos mūsų kalbomis skelbiančius didžius Dievo veikalus.

EVANGELIJA

Jo. 14, 23—31

A NUO metu Jėzus tarė savo mokytiniam: Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę. Kas manęs nemyli, tas mano žodžių nelaiko; žodžiai gi, kuriuos jūs girdėjote, ne mano, bet to, kurs yra mane siuntęs, Tėvo. Tai aš jums kalbėjau, pasilikdamas pas jus. Ramintojas gi, šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, jis jus viso išmokins ir primins jums visa, ką tik aš jums kalbėjau. Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tegul jūsų širdis nenusigąsta ir tenebijo. Girdėjote, kad aš jums sakiau: Aš einu ir ateinu pas jus. Jei mylėtumėte mane, jūs juk džiaugtumėtės, kad aš einu pas Tėvą, nes Tėvas didesnis už mane. Ir dabar aš jums tai pasakiau pirm, nekaip įvyko, kad įvykus tikėtumėte. Jau nebedaug aš kalbėsiuos su jumis. Nes ateina šio pasaulio kunigaikštis; manyje jis nieko neturi, bet kad pasaulis pažintų, kad aš myliu Tėvą ir taip darau, kaip Tėvas man įsakė.

Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

3. Pats Jėzus liūdija

Yra dar vienas liūdijimas, kuris tuojuo Jėzų atskirs ir iškels virš kitų žmonių. Tai yra jo paties liūdijimas. Be atsižvelgimo į draugų ir priešų liūdijimus, Jėzus buvo teisingas, nuoširdus, tikrai tas, kas atrodė. Ir iš tikrųjų, šis jo tikrumas draugams buvo galutinis įrodymas, o priešams desperacija. Kaip paklausome kitų teisingų žmonių, taip turime išklausti ir Jėzų apie save kalbantį. O-ką gi jis sako? Yra buvę šventų vyrų ir

moterų, kuriuos Dievas savo malone išlaidė nekaltais nuo kūdikystės iki senatvės, kurie vien už tai yra žmonių branginami kaip žemės papuošimas. Bet nė vienas žmogus, išskyrus patį Jėzų Kristų drįso savintis šventumą ir nekaltumą kaipo iš prigimties plaukiantį savumą. Kiekvienas šventasis, net ir aukščiausi malonės stovį pasiekęs, visuomet laikė save didžiu nusidėjėliu ir nuolatos bijojo savo galutinio atmetimo. Pats šv. Povilas rašė: "Aš baudžiu savo kūną ir stengiuos pavergti, kad kartais ki-

tiems skelbēs, pats nepasidaryčiau peiktinas” (1 Kor. 9, 27). O dar atatināmā kalbējo šv. Jonas: “Jei sakytumēm, kad neturime nuodēmēs, mes, patys save suvedzīojame, ir nēra mummyse tiesos” (1 Jon. 1, 8).

Tas pats šv. Jonas visai kitaip rašo apie Jēzū: “Jei išpažīstame savo nuodēmes, jis yra ištikimas ir teisingas, kad mums atleistu mūsu nuodēmes ir apvalytu mus nuo kiekvienos neteisybēs” (1 Jono 1, 9). Taip aišķiai pažymēdamas tokī kontrastā, jis tik pakartoja kā pats Jēzus nekartā apie save yra pareišķes. Jēzus atējo prie Jordano ir buvo pakrikštīytas kartu su nusidējēļiais, bet jo pirmtakūnas pirmāiu buvo paskelbēs, kad Jēzus uķ jī buvo nekaltēsnis. (Mat. 3, 14). Jēzus valgē ir gērē su muitinīkais ir nusidējēļiais, jī net vadino prieteliemi, bet jis niekad ī juos nepanešējo, ir jīe niekad jo nelaikē panašīu ī save (Mat. 9, 10). Jis mokino žmones melstīs, kad apturētū nuodēmiu atleidimā, bet viso tai mokino sakydamas “jus”, o ne “aķ”. Pats savēs nejungē su jais toje maldoje. Jiems jis sakē: “Taigi jūs taip melskītēs... ir atleisk mums mūsu kaltes” (Luko 11, 4). Ta malda jis visus žmones apēmē, bet pats save išskyrē. Jēzus gi šītaip meldēsī: “Tēve, atējo valanda... Aķ pagarbīnau tave žemēje, pabaigdamas darbā, kurī tu man davei daryti. Dabar tu, Tēve, pagarbīnk mane pas save ta garbe, kuriā aķ turējau pas tave, pirma nekaip atsirado pasaulis” (Jono 17, 4, 5).

Gyvenime jis grieķtai skyrēsī nuo kitū žmoniū. Tas aišķiai matosi. Savo pamoksle nuo kalno jis kalba savo klausytojams, net pabrēķdamas žodžius: “Jei tad jūs būdami pikti”, (ir ģia savēs ī jū skīkaiģiu neįtraukia), “mokate duoti savo vaikams gerū davinīū” (Mato 7, 11).

Prie Samarijos šulinio jis sako savo mokytinīams: “Mano valgis yra daryti valīā to, kurs mane siuntē” (Jono 4, 34). Tai jiems buvo pirma pamoka — kaip jī suprasti. Žydams kalbēdamas baķnyģioje, jis labāi pabrēķia šiuos žodžius: “Kas pats iš savēs kalba, tas ieķko savo garbēs; kasgi ieķko garbēs to, kurs yra jī siuntēs, tas tiesakalbis, ir jame nēra neteisybēs” (Jono 7, 18).

“Kursai mane siuntē, yra su manim; jis nepaliko manēs vieno, nes aķ visuomet tai

darau, kas jam patinka” (Jono 8, 29).

“Kas iš jūsu gali parodyti manyje nuodēmē? Kuomet aķ sakau jums tiesā, kodēļ jūs manim netikite?” (Jono 8, 46).

“Jei aķ pats save garbinu, mano garbē niekai. Yra mano Tēvas, kurs mane garbina, apie kurī jūs sakote, kad jis esās jūsu Dievas. Bet jūs jo nepažīstate, aķ gi pažīstu jī, ir jei sakyģiau, kad aķ jo nepažīstu, būģiau lygus jums melagis. Bet aķ jī pažīstu ir laikau jo žodžius” (Jono 8, 54, 55).

“Jei aķ nedarau savo Tēvo darbū, netikēkite manimi. Bet jei aķ darau ir jei nenorite manim tikēti, tai tikēkite darbams, kad pažīntumēte ir įsitikintumēte, kad Tēvas yra manyje ir aķ Tēvuje” (Jono 10, 37, 38).

Vakarienbutyje Jēzus savo liudijimā patvirtino: “Ateina šio pasaulio kunigaikštīs; manyje jis nieko neturi” (Jono 14, 30).

Jis taip apie save kalbējo, bet jo darbai dar iškalbingiau byloja. Jo nusiteikimas prieš piktā tik jam harakteringas, nes jis buvo, žinojo ir jautē, kad jis uķ visokī blogā galingesnis. Pats jo vardas turi šīā reikķmē. Jam jis buvo duotas “nes jis išgelbēs savo tautā nuo jūjū nuodēmiū” (Mato 1, 21). Ir šv. Jonas Krikštīytojas jī visū pirma apskelbē kaipo “Dievo Avinēļi, kurs atima pasaulio nuodēmē” (Jono 1, 29). Toje krikšto valandoje kaip tik ir pasigirdo balsas iš dangaus, kad Dievas jame “turi sau pasimēgimo” (Mato 3, 17). Nuo pat pradžios jis atvirai kovojo prieš nuodēmē. Jā visados prieš save varē, jos karalystē pergalējo, jos vieķpatī nustūmē šalīn nuo savēs (Mato 4, 10). Nei valandēlei nebuvo jos pavaldīnys ir jos nebījojo. Jā peikē ir smerkē kiekvienoj jos išvaizdoj (Mork. 3, 28). Savo dieviķka galia ir savo vardu nustatē kas leista, o kas uķdrausta: “aķ sakau jums” (Mato 5, 18 ir t.t.). Kuomet nusidējēļiai tikrai gailējosi, jis savo galia ir valdžia jiems atleidinėjo jū nuodēmes (Mato 9, 2; Luko 7, 48; Jono 8, 11). Ir dar daugiau, — jis ir kitiems perdavē galiā ir valdžią Jo vardan atleidinėti nuodēmes. Piktosios dvasios skelbē, kad jis nieko bendro su jomis neturi. “Kas mums darbo su tavim, Dievo Šventasis?” (Mork. 1, 24). Jos vergiķkai drebējo prieš jī ir kreipēsī ī jī lyg ī savo Vieķpatī (Mork. 5, 10). Šv. Jonas apie jī

sakė, kad jojo vėtyklė jojo rankoje, ir kad jis atskirs pelus nuo kviečių (Mato 3, 12). Jis pats skelbė, kad esąs nusidėjėlių teisėjas (Mato 25, 31). Jis apdovanosias ir jis nubausias. (Mato 25, 46).

Galui besiartinant, jis dar žymesnes galias savinas. Nors paskutinėse dienose sie-loje reiškėsi kova tarp gailėstingumo ir teisingumo tiems, kurie buvo nusikaltę jo Tėvui, visgi apie tai kas lietė jo likimą nebuvo nė šešėlio abejojimo, baimės ar svyravimo. Darželyje Jis prisiėmė visų mūsų nuodėmes, ir už jas ir už mus kentėjo. Kuomet mirtis artinos, jis neprašė atleidimo kaip

kiti žmonės. Jis maldavo kitiems atleidimo: "Tėve, atleisk jiems, nes nežino ką daro" (Luko 23, 34). Jis nedarė gailėsties akto. Jam tas nepritiko. Priešingai, kai latras ant kryžiaus prašė pasigailėjimo, jis nuo savo kryžiaus parodė savo galią: "Ištikrųjų sakau tau, šiandien tu būsi su manim rojuje" (Luko 23, 43). Jis šaukė: "Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai?" (Mato 27, 46). Iš šių žodžių matyti, jog jis atjautė savo vienumą, visų apleidimą, bet gailėsčio — nė kruopelės. Ir nuaidėjo paskutinieji žodžiai: "Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią" (Luko 23, 46).

PASTABA. Čia ne vietoje būtų gvildinti klausimą apie Jėzaus šventumą. Aišku, kuomet kalbame apie jo šventumą, kalbame apie savumą, kuris jam priklauso kaipo Dievui ir kaipo Žmogui. Čia vien svarstome tai, kas jam priklauso vien kaipo žmogui, kaipo Žmonijos Pavyzdžiui. Jau matėme, kad jis nekaltas, be nuodėmių. Jeigu mūsų tikslas būtų jo šventumą ir tobulumą įrodyti, galėtume toliau įrodinėti, kad jis ir negalėjo nusidėti, kad jis "šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių" (Žyd. 7, 26). Ir tai nebūtų viskas. Liktu įrodinėti, jog iš žmogiškos Jėzaus sielos susijungimo su Dievo Žodžiu, šventumas ir tobulumas jam įgimti buvo. Jis ne tik buvo malone pašvėstas kaip ir kiti žmonės, bet taipgi buvo pašvėstas kaipo įsikūnijęs Dievo Sūnus: "Šventasis, kurs gims iš tavęs, vadinsis Dievo Sūnumi" (Luko 1, 35).

Visgi negalime praleisti vieno žmogiškosio reiškinio. Jei Jėzus buvo panašus į žmo-

gų visame išskyrus nuodėmę, jis kaipo žmogus taipgi turėjo pašvenčiamąją malonę. Šv. Jonas sako: "Tas Žodis įsikūnijo ir gyveno tarp mūsų... pilnas malonės ir tiesos" (Jono 1, 14). Iš to suprantamesnė tampa ir šv. Luko pareikšta mintis: "Jėzus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones" (Luko 2, 52). (Bus daugiau)

KAS GRAŽIAUSIA?

Kaip gražūs tie gegužio vakarai,
Tos degančios Marijos garbei žvakės,
Tie juostomis nutįsę pazarai
Ir tylios miegančios žieduos plaštakės...
Kaip visa tai gaivina širdį!

Su džiaugsmu

Kai meldžiamės Marijai, —
Taip ramu.

Gražu gėrėtis tūkstančiais žiedų,
kai saulei mirštant ežero paviršiuj
jie žaidžia tylūs ant mažų vilnių,
kol ežeras žvaigždėm pabirsta...

Gražus mėnulis užtekėjęs

Tarp bangų...

Gražesnė Tu, Marija,
Ten danguj!

Graži upelio sriauniojo kalba,
kurs bardams akmenėlius rieda.
Graži paukštelio vakaro daina,
kurią dainuoja, nors visi jau miega.
Ir gražūs varpo tolimi balsai
Atklydę.

Bet mums gražesnis vardas Šventasai
Marija.

Tas vardas teikia mums vilties didžiosios.
Nupuolusi dvasia naujai atgyja.
Graži Ta Motina širdies skaisčios!
Tebūna Tau garbė, Marija!
Nes visa tai čia žavi akį
Laikiniai,
O Tu vedi, kur grožis žydi
Amžinai!

M. Pušinskas, S. J.

Mirties Nebijokime, Bet Tinkamai Prie Jos Ruoškimės!

SKAITYDAMI šventųjų gyvenimus, mes dažnai matome, kad kai kurie iš jų labai bijojo mirties. Dabar, pasauly yra dar daugiau gerų, šventų — dievotų sielų, — dar daugiau už kai kuriuos šventuosius, mirties bijančių. Tačiau čia yra truputį kitaip. Tos visos tobulos ir dievotos sielos, dažniausiai, tikrenybėje, ne pačios mirties, o tik baisaus, ir teisingo po savo mirties V. Dievo teismo bijosi! Ir kaip gi nebijoti? Juk šv. mūsų motina, Katalikų Bažnyčia, mus mokina, kad prieš Tą Teisėją ir Jo bylos sprendimą, jeigu ji nebūtų mūsų naudai, — jokios apeliacijos niekur niekas nebegalėsime paduoti, nė Teisėjo nuosprendį atmainyti. Gali būti, kad toji mūsų baimė (žinoma, jeigu ji yra perdidelė ir desperatinga), yra piktosios dvasios pagunda, kuomet žmogus suvisu prie mirties nebesiruošdamas, apie mirtį niekuomet rimtai nepagalvodamas, nieko gero nebedarydamas, vien tik beviltiškai ir desperatingai jos bijosi. Tačiau šventa baimė, sujungta su tikra Dievo meile, gyvu tikėjimu ir tvirta viltimi, yra ne kas kitas daugiau, kaip vien didelė, mums duota, Šv. Dvasios malonė.

Žmonės per daug šiuo pasauliu užsiėmę — pranykstantiems šios žemės daiktam ar turtams visiškai atsidavę, kurie mąsto ir trokšta vien tik visa to, kas jų kūnui patinka, kuo daugiausia apturėti, kuo daugiausia savo kūną (dažnai ir gan žemais geiduliais) patenkinti, savaime suprantama, kad nieku būdu, be baimės nebegali apie mirtį pagalvoti. Tačiau tos sielos, kurios gyvena bendradarbiavime bei vienybėje su Kristumi, po Dangiškojo savo Tėvo globa, jau niekuomet nebeprivalo turėti bent mažiausios mirties baimės. Tiesa, daugumas panašių sielų jos ir nebeturi. Šventos ir dievotos sielos, aiškiai žino, kad perėjus joms per Mirties Vartus, Dangiškasis jų Sužadėtinis, V. Jėzus, jas sutiks ir nuves pas Dangiškąjį Savo Tėvą danguje. Jos gerai žino, kad po savo mirties, stoję Dievo teisman, jos neras rūstų Teisėją, o tik malonų Išganytoją, ir geriausią ir ištikimiausią savo Prietelį, kurs per amžius jų neapvils!

Pagaliau, mirtį ramiai ir nebijodami turime nuo Dievo priimti dar ir kaip teisingai užsitarnautą nuo Dievo bausmę, už savo nuodėmes. Nes ir Šv. Raštas aiškiai sako: "Išstatyta yra kartą žmonėms numirti, nes užmokesnis už nuodėmę, yra mirtis". Mes neturime mirties bijoti, ar dėlėi jos prieš V. Dievą marmėti; bet turime už ją V. Dievui dėkoti, ir ją Dievui aukoti ta intencija, kad numirę kuo greičiausia galėtume susijungti su triumfuojančiu Kristumi, Dangiškojo Tėvo karalijoje. Jeigu mes šito nepadarome, mes pralošiame tą didžiąją V. Dievo mums duotą malonę, kuri yra mūsų kelrodžiu šiame žemės gyvenime, o pomirtiniame, taipogi didelė mums pagalba.

Šv. Raštas mums aiškiai sako, kad Kristus yra Mistiškojo Kūno Galva, o mes visi tikintieji, to kūno nariais. Tatai jeigu tik nuo to kūno per mirtiną nuodėmę mes neatsiskirsime, tat tvirtai tikėkime, kad prisartinus mūsų žemiškojo gyvenimo vakarui, staiga mums išauš amžinojo gyvenimo rytas, ir nors šioje žemėje gyvendami, dalinai esame nuo To Kūno atskirti, tačiau po mirties, ūmai būsime sujungti su Mistiškuoju Kristaus Kūnu, su Kristumi mūsų Galva ir Valdovu danguje.

Daugelis iš mūsų jau nuo pat kūdikystės dienų meldamiesi, nuolatinais Šv. P. Marijos maldaujame kalbėdami: "Šventoji Marija, Dievo Motina, melskis už mus nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandoje". Jeigu tos maldos neapakanka mirties baimę sau iš minčių prašalinti, tatai niekas kitas, kaip vien tik mes patys, esame už tai kalti, kad mes turime permažai tikėjimo bei vilties, į Dangiškąją savo Motiną, Šv. P. Mariją ir Jos galę pas Dieviškąjį Savo Sūnų Jėzų Kristų, mūsų pagalbos reikale, atėjus mūsų mirties valandai. Mes turime šaukti kartu su Apaštalu: "O Viešpatie! Padidink mūsų tikėjimą!..."

Yra nemažai sielų, kurios kaip jau anksčiau minėjau, ne tiek pačios mirties, kiek baisaus ir teisingo V. Dievo teismo, kuris tuojaus po mirties, esti sielai vykdomas, bijosi. Tiesa, V. Dievas bus bausis, griežtas,

nepermaldujamas ir neatmainomas Teisėjas, bet tik tiems, kurie šioje žemėje gyvendami, atsisakė Jį garbinti, ir Jo malonių ir gailėstingumo sau maldauti. Tačiau tas Jo rūstumas ir teisingumas, anaipol nebebus didelis tikriesiems Jo tarnams, kurie, čia, žemėje, gyvendami, visa savo širdimi Jį mylėjo, garbino, ir gerai, ir ištikimai Jam visuomet tarnavo.

Kogi mes turime bijoti sutikti veidas į veidą. Tačiau, Kuri mes su tokiu nuoširdumu, meile ir laime pasitinkame, šv. Komunijos pavydale į savo širdį priimdami?

Dar yra ir tokių sielų (žmonių), kurios mirtį kaipo suvisu paprastą, bevertį ir nenaudingą daiktą, pastunia į šalį. Mat tos sielos, jaučiasi materialistinio pasaulio verpetų kur tai nešamos, ir apie tokį daiktą, kaip mirtis, suvisu nebenori, ir nebeturi laiko valandėlę rimtai pagalvoti. Tačiau visvien, ar jos galvos apie tai ar ne, mirtis visvien pas jas ateis, ir šaltan savo glėbin jas pasiims! Ir dar suvisu mūsų nepasiklaususi, ar mes jos norime, ar ne, ar ją pas save priimsime, ar ne?

Mirties turėtume nebijoti, bet tinkamai ruoštis ją sutikti. O kai užėina perdaug didelė mirties baimė, ieškokime sau suraminimo šv. Patrijarkų žodžiuose. "Viešpats Dievas neapleis, užstos ir aprūpins mane!..."

Yra viena didžiulė religinė Brolija, lotyniškai vadinama "Bona Moris" (lietuviškai ją pavadinus, išeitų "Mirštančiųjų Gelbėjimo Sąjunga"). Jos centras randasi Romoje.

Iš visų šios brolijos narių, reikalaujama galima sakyti vos viena sąlyga: kasdieną sukalbėti 3 "Tėve Mūsų", 3 "Sveika Marija" ir 3 kartus "Garbė Dievui Tėvui", pagarbinimui 3 valandų V. Jėzaus ant kryžiaus mirties agonijoje, 3 valandas iškentėjusio, pridėdant šią trumpą maldele:

— "O Dieve, į Tavo rankas, aš pavedu savo sielą jos mirties valandoje, ir sielas tų visų, kurie dabar yra, ir iki pasaulio pabaigos mirdami, bus mirties agonijoje. Šventoji Marija, Dievo Motina, Gailėstingumo Motina, gelbėk mane ir kitus visus mirties agonijoje esančius, ir apgink mus nuo mūsų priešų. Amen".

Šios brolijos nariai, ne tik mirštantiesiems begaliniai daug gero padaro, bet ir patys sau didelius, dvasinius turtus pomirtiniame gyvenime susikrauna.

Negalint čia išvardyti tų visų būdų bei galimybių toms visoms sieloms, kurios perdaug mirties bijosi, patartina perdaug nebusiminti ir nebusistoti vilties, pasitikėti begaliniams Brangiausio mūsų Išganytojaus kančios ir kryžiaus mirties nuopelnais, kuris ne kam nors kitam, kaip tik vieninteliui tikslui, ir mirė pakabintas ant medžio kryžiaus, kad tik mes visi laiminga mirtimi galėtume mirti. Mes nuolatiniai turime su didžiausiu tikėjimu, viltimi ir meile, su Psalmistu kartoti:

— "Nors aš ir didžiai bijausi, tačiau aš tvirtai Tavimi pasitikiu, o mano Viešpatie!"

J. Butkevičius

Atlaidai - Sparnai Iš Skaistyklos

KUNIGAS klausykoje ištardamas reikšmingus absoliucijos žodžius, Kristaus vardu atleidžia žmonių nuodėmes sykiu su amžinąja bausme, kuri pridera toms atleistoms nuodėmėms. Po išpažinties pasilieka laikina bausmė kurią žmonės patys turi atlyginti darydami atgailą. Tiesa, kunigas užduoda atgailą bet ji nevisados gali atlyginti mūsų nuodėmių laikiną bausmę. Kristus davė mums būtiną pareigą kaslink atgailos atlikimo, nes aiškiais žodžiais šv. Evangelijoje yra pažymėta: "Jei nedarysite

atgailos visi taip pat pražūsitate". Kadangi išpažinties atgaila nevisada gali atlyginti visiškai laikiną bausmę, turime daryti savotišką atgailą.

Pirmais amžiais, kai kurios viešos atgailos būdavo gana skaudžios. Geriau galime išsivaizduoti tų atgailų aštrumą, kai pasižiūrėsime į seną atgailų kanoną. Kai kurios atgailos tęsėsi ilgus metus, kartais ir net visą gyvenimą. Raštuose randame šokių pavyzdžių: už apostaziją, kanonas baudavo, stovėti dešimtys metų prie bažnyčios durų;

už žmogūdystės nuodėmę, žmogus turėjo stovėti už bažnyčios durų per visą gyvenimą. Bažnyčia žinodama žmonių silpnumą per amžius palengvino atgailos atlikimą. Vistiek negalime spręsti kad nereik atgailos, nes tas Kristus žodis tebeskamba mūsų ausyse, "Jei nedarysite atgailos visi taip pat pražūsite".

Paprastai ir šiomis dienomis atgailos gąsdina žmogų. Atgaila reikalauja, kad nusidėjėlis nutrauktų ryšius su nuodėme ir vykdytų priešingus aktus. Minint žodį atgaila, mes tuojaus išsivaizduojame pasninkus ir sunkius apsimarinimus. Tokios atgailos tiesioginiu būdu pakerta nuodėmių šaltinius, auklėja kūną ir atlygina už laikinąją bausmę. Bažnyčia įsteigė taiposgi lengvesnį būdą atlyginti šią laikinąją bausmę, — tai yra atleidimų įsigyjimas.

Prilyginimais kalbant, atleidimai yra sparnai, kuriais galime perskristi skastyklą ir josios baisias kančias. Galime sakyti, jog jie tampa saldumynai, kuriuos bažnyčia naudoja kad pritraukus savo vaikelius prie labdarinių darbų, uolumo maldose ir prie atlyginimo laikinosios bausmės.

Bet kas yra tie atleidimai? Atleidimai atlygina visiškai arba panaikina dalinai tas laikinas bausmes, kurios pasilieka po nuodėmių ir tų nuodėmių amžinosios bausmės per išpažintį. Kai bažnyčia suteikia tuos atleidimus ji pati išmoka Dievui mūsų bausmių skolą iš savo išdo.

Bažnyčios išdas gali atlyginti visas mūsų dvasiškas skolas jeigu tik stengtumėm įsigyti tuos turtus. Kristus kančia ne tik atpirko žmoniją, bet ir pripildė šį išdą. Marija užgimė be nuodėmės ir pergyveno visą savo amžių be nuodėmės. Ji daug išvargo ir kentėjo, o tie kentėjimai daug nuopelnų turėjo. Ir tas nuopelnas pateko į bažnyčios išdą. O kiek šventieji kentėjo ir kenčia vesdami skaisčius gyvenimus. Ramiai ir su pasitikėjimu semkime tuos nuopelnus atleidimų pavidale, nes tas nepabaigtai didelis turtas niekad neišsėks ir galės visas mūsų skolas išmokėti.

Abelnai kalbant, atleidimai gali būti dveji — visuotinieji ir dalinieji. Visuotinieji atleidimai atleidžia visą laikiną bausmę, kurią užsipelnėm nusidėdami. O per dalinius at-

leidimus, kai kuri dalis mūsų bausmių būna panaikinta. Štai, padarydami kryžiaus ženklą su švęstu vandeniu, atliekame tiek atgailos, kiek senuose laikuose atliktum, jei pasninkautum per šimtą dienų.

Sąlygos pelnyti atleidus paprastam katalikui yra labai lengvos. Jeigu katalikas pasilieka pašvenčiamosios malonės stovyje, jam da lieka sąžiningai atlikti visus atleidimų aktus ar maldas, su intencija įsigyti atleidus. Prie visuotinių atleidimų įsigyjimo Bažnyčia pridėda kitą sąlygą; būtent, kad asmuo, kuris nori pelnyti visuotinius atleidus, turi būtinai atsižadėti visų savo palinkimų arba patraukimų prie mažiausios nuodėmės. Jeigu pelnyjimo akte nebus tos sąlygos, tai asmuo tik pelno dalinius atleidus. Sąlygos tikrai yra nesunkios ir tam pasireiškia mūsų motinos Bažnyčios didelis motiniškas noras patraukti savo vaikelius prie atgailos atlikimo.

Mūsų kasdieniniame gyvenime kaip tik pasitaiko visokiausių progų sau įsigyti atleidimų. Kelis sykius į dieną mums pasitaiko praeiti arba pravažiuoti pro bažnyčias. Vyrai gali gražiai pakelti savo skrybėlę ar kepurę ir moterys savo širdis prie Dievo iš pagarbos Kristui, Kuris yra apsigyvenęs švenčiausiame Sakramente. Tokiu būdu atleidimai bus pelnyti. Dažnuose atsidusavimuose dienos bėgyje irgi apturime atleidus. Asketika mini vieną gražų patartiną paprotį, tai yra, ištarti trumpą atsidūsėjimą kada tik išgirstam laikrodį valandas mušant. Tokiu būdu žmogus gali pašvęsti kiekvieną savo gyvenimo valandą Dievo garbei ir užsipelnom gausius atleidus sau ar mirusio prietelio naudai.

Šią atgailos rūšį, kuri turi tiek atleidimų galime paaukoti už gyvuosius ir mirusius asmenis. Mes turime teisę atiduoti kitiems savo atlyginančius vaisius, kuriuos gauname per maldą. Tokiu būdu mes prašome Dievo, kad jis pasigailėtų mūsų prietelių ir pritaikytų mūsų užsipelnytus atlyginančius vaisius prietelių naudai. Mes parodom savo gailingumą sieloms skastykloje arba praktikuojame savęs atsižadėjimo dorybę ir paaukojam savo dvasišką pelną sieloms. Taip darydami, duodam sieloms skastykloje sparnus kad jos pasiliuosuotų iš tų kančių ir

skristų į dangų liuosį Dievo sutvėrimai. Tiesa, atleidai dažniausia tik dalinai pakelia jų skausmus, nes tie visuotini atleidai yra sunkiai įsigyjami, bet tik pamatykite, kiek džiaugsmo galime joms suteikti per tokius ir mažus meilės aktus. Kiek tada bus džiaugsmo kai viena paklydusi siela sugriš prie Dievo.

Mūsų Motina Bažnyčia pasaldino atgailos

atlikimą atleidais. Ji vylioja mus prie gerų darbų atlikimo. Kai atliekame gerus darbus žinodami kad yra daug gausių atleidų už jų atlikimą. mums maloniau ir geriau dirbti. Naikinkime laikinąją nuodėmės bausmę atlaiduotais darbais. Pasirūpinkime sparnais, kurie pakels mus, mūsų prietelius per skaistyklės kančias.

Pėpėčė

Šių Dienų Vaikai

NIEKUR nepasirodė Jėzus toks meilingas, jautrus ir tiek giliai susijaudinęs, kaip kalbėdamas apie mažus vaikelius ir juos glausdamas prie savo dieviškos krūtinės. Jis gerai žinojo, kad iš mažiulėlių galima susilaukti ir labai dorų asmenybių, bet ir... baisiausių ištvirkėlių, neklaūžadų, žiūrint, į kieno rankas jie pateks. Dėl to Dieviškasis Išganytojas šaukte šaukia mažutėlius pas save, o tėvams įsako, kad jie leistų ir netrukdytų artintis prie Jo: **“Leiskite mažutėlius eiti pas mane ir nedrauskite jiems, nes tokių Dievo karalystė... Ir jis juos laimino, apkabindamas ir dėdamas ant jų rankas”** (Mork. 10, 15).

Jo geriausioji širdis tiek myli mažus vaikelius, kad net įsako juos taip pat branginti, kaip žmonės brangina Jį patį. Kartą, pasišaukęs vaiką pastatė jį tarp aplinkui stovinčių ir tarė: **“Kas tik priima vieną tokią vaiką mano vardu, mane priima”** (Mat. 18, 5). Taręs tuos žodžius, Viešpats apsidairė aplinkui ir kalbėjo toliau. Bet dabar Jo veidas pasidarė dar rimtesnis ir net rūstus. Visų ausyse suskambėjo šie grasinir ir kartu baisūs, lyg amžino prakeikimo, žodžiai: **“Kas papiktina vieną iš šitų mažutėlių, kurie į mane tiki, tas vertas kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo, ir kad jis būtų nuskaudintas jūros gilybėse”** (Mat. 18, 6). Tikrai, šiurpulingi žodžiai! Jis tuos žodžius pratarė ne tik tų laikų tėvams, auklėtojams, mokytojams ir visiems, kurie tik turės reikalo su vaikais, bet ir mumsd

“Žiūrėkite, kad nepapiktintumėte nė vieno šitų mažutėlių”, vėl paaiškino Kristus:

“nes sakau jums, jų angelai danguje mato mano danguje esančio Tėvo veidą” (Mat. 18, 10). Tuo pabrėždamas mažų vaikelių nekaltas sielas, ant kurių dar nebuvo matyti nė mažiausio sutepimo ir vargas tam, kas tą sutepimą padarytų.

Man rodos, ne tik mane rašantį, bet ir Jus skaitančius lyg drugys nepurtytų, jeigu šioj valandoj išgirstume tuos pačius Išganytojo žodžius. Tačiau ir mes aiškiai žinome, kad Jo žodžiai ir mūsų laikams pasakyti, nes Jis kartą tarė: **“Dangus ir žemė gali praeiti, bet mano žodžiai nepraeis”**. Dėl to Jo įsteigta Bažnyčia nuolat tuos Kristaus žodžius primena ir ypač juos stato tėvams ir aukotojams prieš akis.

Neseniai miręs Šv. Tėvas Pijus XI (1929. XII. 31) išleido net atskirą encikliką apie vaikų ir jaunimo auklėjimą. Tam rašte jis labai daug kartų pabrėžė, kokia didelė ir atsakinga yra pareiga tėvams ir auklėtojams, kad per juos Bažnyčia ir tėvynė susilauktų gerų ir dorų narių, o dangus naujų gyventojų. Jis kunigams uždėjo pareigą, maldaudamas per Jėzaus Kristaus meilę vaikeliams, kad jie savo pamoksluose ir katekizmo pamokose giliai išamoningai žmoniją, koks svarbus yra auklėjimo klausimas, ir kad jie žodžiu ir raštu visur garsintų, kaip neapsakomai reikia, kad visose mokyklose būtų gerai dėstomos tikybos pamokos ir kad jaunimas būtų auklėjamas pagal Bažnyčios nurodymus.

Iš to aišku, kokia šventa pareiga leisti savo vaikelius į katalikiškas mokyklas ir reikalauti, kad mokytojai, bent nepiktintų savo elgesiu ir įvairiais tikėjimą įžeidžiančiais iš-

sireiškimais. **“Vargas pasauliui dėl papiktinimų!”** — šaukia Išganytojas. Tačiau **“Vargas tam žmogui, per kurį papiktinimas ateina”** (Mat. 18, 7), lyg pirštu prikišamai nurodo į piktintoją, patsai pasaulio Atpirkėjas.

Todėl ir Katalikų Bažnyčia amžiais gynė vaikelių auklėjimą ir dabar gina. Tuo tikslu Bažnyčios įstatymų (arba Kanonų) knygoje yra įrašyta daug taisyklių ir nurodymų, iš kurių pirmoj vietoj 1113 kanonu uždedama tėvams štai kokia atsakomybė: **“Tėvai yra didžiausiai įpareigoti savo vaikams duoti tikibinį ir dorinį išauklėjimą”**. Taigi labai skaudžiai atsakys tie tėvai, kurie numoja ranka ir sako: **“Kai vaikas ateis į metus, pats žinos ką pasirinkti”**. O ne! jau tuomet jis per vėlu rinktis! Jokia prievarta nepasiseks jau suaugusio medžio ištiesti: jis luš, arba paleistas vėl grįš į savo buvusią būklę. Panašiai ir vaikelis, kaip bus jaunuose metuose išauklėtas, jeigu kerai, tai nors blogų draugų kurį laiką bus suklaidintas, ištrūkęs vėl grįš į gerą kelią, o jeigu blogaj, vėliau prievartos keliu nors pasiseks jį sulaikyti nuo blogo, bet — vos tik pirma proga pasitaikys — jis, vėl stačia galva grius į savo pirmąsias nedorybes. Tai liudija pataisos namai, kalėjimai, ligoninės ir kitokios įstaigos. Bet kas blogiausia! Tos ydos vėliau pereina ir į vaikų vaikus.

Jėzuitų gimnazijoje Kaune mokosi daug ir laisvamanių tėvų vaikų. Kartą užklaustas vienas žymus laisvamanis: Dėl ko tamsyta leidi savo sūnų į jėzuitų gimnaziją, ar tu nebijai, kad tavo sūnų padarys davatka? — **“Tegul daro! — ramiai atsakė užklaustasis: — Aš nenoriu, kad mano vaikas nuėitų tokiais keliais, kokiais aš nuėjau!”** Iš to atsakymo aišku, kad tėvas baisesiai graudinasi savo jaunystės dienų ir labai trokštų būti kitoks, bet jau negali, arba labai sunku, nes senas žmogus sunkiai pataisomas, įvairūs palinkimai pasidaro lyg antroji prigimtis. Todėl jis trokšta, kad bent jo vaikelis gautų kitonišką išauklėjimą, negu jis.

Daugelis užaugusių keikia savo tėvus, kad jų niekas gerai neauklėjo. Tie keikimai, žinoma, nieko nebepadės, nebent tik dar labiau sunkins tėvų ir auklėtojų sąžinę. O, kurie laimingi bus tie tėvai, kurie nesigailėjo

nei triūso, nei vargo, nei lėšų, nei darbo, kad jų vaikeliai gautų gerą tikibinį ir dorinį išauklėjimą. Tie tėvai ne tik ant šios žemės džiaugsis savo vakieliais, bet ypač Dievo teisme pradžiugs jų veidai, kai pamatys, jog Dievas ir Bažnyčia nemes ant jų prakeikimo, bet juos palaimins. Tikra laimė bus tėveliui ir motinėlei išgirsti, kad jų vaikelis eina į amžiną džiaugsmą. Bet koks neapsakomas skausmas suspaus tų tėvų širdis, kurie išgirs iš Kristaus lūpų žodžius: **“Atsitraukite, prakeiktieji, į amžinąją ugnį!”** (Mat. 25, 41). Ir kur reikės akis dėti, jei Kristus pažvelgs į tėvus ir sakys: **“Tai jūs, tėvai, esate kalti tų vaikų nelaimės!”** Ar bus malonu eiti į dangų, kai toj valandoj vaikai eis į amžiną pražūtį. Tą baisų klausimą turėtų dabar tėvai kuo greičiausiai išspręsti, nes tuomet bus per vėlu.

Kai kas mėgsta pasiteisinti: **“Tai, girdi”**, ir katalikiškose mokyklose nelabai kokius išauklėja vaikus. Net, girdi, priešingai įvyksta: kas baigė katalikišką mokyklą, kartais pasidaro daug blogesnis, negu tas, kuris baigė valstybinę mokslo įstaigą.

Aišku, išimčių gali būti, bet argi išimtis gali padaryti taisyklę? Ar manai, kad tas, kuris baigęs katalikišką mokyklą pasidarė blogas, tik dėl to, kad mokėsi katalikiškoj mokykloj? Jis būtų buvęs dar blogesnis, jeigu nekatalikiškoj būtų mokėsis. Jis per gerą mokyklą gavęs gražius nurodymus nors senatvėj atsimins ir grįš prie Dievo.

Man būnant Amerikoje, teko patirti tokį faktą. Parapijoje kurioje daviau misijas, yra Seselių Kazimieriečių mokykla. Tėvai labai patenkinti seselių rūpestingu auklėjimu ir daugumas vaikelių tampa tikras džiaugsmas šeimynai, Bažnyčiai ir tėvynei. Bet ir čia pasitaiko skaudžių pavyzdžių. Vienas vaikas, baigęs seselių mokyklą, pabėgo nuo tėvų ir pasidarė tikras valkata. Tik po keleto metų grįžta tas sūnus pas savo tėvus. Man teko kaip tik tuo metu vesti toj parapijoje misijas. Jis vargšas nebedrįsta eiti stačiai pas tėvus, bet eina pirma į mokyklą ir ten, puolęs p omokytojos kojomis, ieško užtarimo. Mokytoja nuėjo su juo pas tėvus ir sūnus pro ašaras žadėjo daugiau taip nedaryti, ejo išpažinties ir pasidarė geras. Kas būtų buvę, jeigu tas vaikas nebūtų gavęs

gero išauklėjimo?! Ar būtų grįžęs? Ir dar taip gražiai

Dėl to ypač mūsų laikais, kad kiekvieniame žingsny tiek yra daug pavojų vaikelių dorai ir tikėjimui, tiek privisę šlykščių teatrų ir kinų, tiek biaurių paveikslų, knygų ir laikraščių, tiek nepadorių šokių, bendrų maudyklių, vakaruškų ir įvairių įvairiausių išvažiavimo pramogų, turėtų tėvai dar daugiau susirūpinti vaikelių auklėjimu ir leidimu į katalikiškas mokyklas, negu anais laikais, kad tokių pavojų nebuvo.

Šv. Tėvas Pijus XI, apleisdamas šį pasaulį, dar kartą kreipėsi į katalikus tėvus, ragindamas, kad jie katalikiškai ir dorai auklėtų savo vaikelius. Tai Šv. Tėvo brangiausias testamentas, tai paskutinis jo pagėidavimas... Jeigu buvome geri jo vaikeliai jam gyvam būnant, tai paklauskime jo paskutinio prašymo, nes jis balandžio mėnesiui paskyrė intenciją maldauti gailestingą Jėzaus širdį, kad Ji įkvėptų tėvams tą didelį troškimą kuo labiausiai susirūpinti vaikelių doru išauklėjimu. **J. Bružikas S.J.**

PER 5 MINUTES APLINK PASAULĮ

— VATHKANAS Velykų švenčių metu Šv. Tėvas Pijus XII skelbia šventąją palaim. Gemmą Galgani.

— Naujasis Šv. Tėvas kasdien dirba 18 valandų. Dar neseniai jis paskyrė tris vyskopus Sardinijai.

— Italijoje Musolinis išleido raštą, kuriuo kviečia visus profesorius ir mokytojus skaityti N. Testamentą. Mokytojai turi rūpintis, kad vaikai gražiausias Šv. Rašto vietas išmokyti atmintinai. N. Test. turi būti visose mokyklų bibliotekose.

— Italijoje, Romos Kolizėjuje po 78 metų pertraukos vėl laikomos šv. Mišios.

— Prancūzijos valdžia paėmė į savo ypatingą globą stovinčią prie kelių kryžius.

— Paryžiuje Šv. Vincento a Paulo Draugijos metinis suvažiavimas nutarė kiekvieną šių metų savo konferenciją pradėti šv. Mišiomis ir jas aukoti už mirusį šv. Tėvą Pijų XI.

— Caen mieste (Prancūzijoje) š. m. kovo 18 dieną buvo minimos 50 metų sukaktuvės "Šv. Petro apaštalo sąjungos". Ją įkūrė

viena paprasta jaunuolė, kuri paaukojo visas savo jėgas tam, kad tik daugiau kunigų misijonierių galėtų kilti iš pačių misijų kraštų. Dabar ši sąjunga jau išlaiko savo lėšomis apie 16 tūkstančių klierikų misijų šalyse.

— Olandijoje, Utrechto mieste, pradėtas iškilmingomis pontifikalinėmis pamaldomis arkivyskupo de Jony šv. Vilibrordo (739 m.) garbei jubiliejus, kuris truks iki 1939 m. lapkričio mėn. Šie metai Olandijoje yra jubiliejaus metai. Juos baigiant įvyks katalikų suvažiavimas lapkričio 7 d. Šią vasarą Utrechte atidaroma šv. Vilibrordo jubiliejaus paroda.

— Airijoje įsisteigė draugija, kuri rūpinasi apleistų čigonų sielos reikalais.

— Sovietų Rusijoje uždrausta užsieniečiams lankytis į bažnyčias. Lankantiems bažnyčias neleidžiama pasilikti. Neliečiama tik diplomatinio ir konsulatinio korpuso narių. Neseniai Liaudies komisaras, Mikalojus Ježovas uždraudė naujagimiams duoti krikščioniškus vardus. Čia taip pat Sovietų Mokslo Akademija ruošia bedievišką kalendorių, kur pradedama skaičiuoti laikas nuo 1917 metų. Taip pat išleisti nurodymai, gyvenantiems komunistams spalvotose tautose, kaip kovoti su Katalikų Bažnyčios misijomis.

— Rusijoje, anot komunistų laikraščio "Trud" pranešimo, daugelyje dirbtuvių ir fabrikų yra susidariusios "tikinčiųjų darbininkų" celės, kurių nariai kovoja prieš bedievių propagandą.

— Jungt. Amerikos Valstybėse buvo apskaičiuota, kad katalikų bažnyčių, vienuolynų ir mokyklų turtai yra verti 3,839,500,610 dolerių. Tuo tarpu tik vienai viena prekybos bendrovė "American Telephone and Telegraph Co." savo turtus įkainuoja iki 4,578,787,420 dol., t. y. net 700 milijonų daugiau negu katalikai.

— Yale universitetas (Jungt. Amerikos Valst.) yra neseniai įsikūręs prie universiteto ir savo atskirą bažnyčią katalikams studentams. Tokią pat bažnyčią turi ir Paryžiaus universiteto kvartalas.

— Toronte pirmąsias šv. Mišias atlaikė odontologas profesorius Vilhelmas Ernestas Cummer, kuris susilaukęs yra 59 metų amžiaus. }

Paklausimams Atsakymai

Ar būtina reikia muštis į krūtinę, kai kunigas atsisukęs į žmones prieš dalinant Komuniją, sako: „Domine, non sum dignus”. Ar užtenka tik atkalbėti maldele sudėjus rankas? „Laivo” Skaitytojas, Phila., Pa.

Pati Bažnyčia nėra išleidus jokių įsakymų, kurie griežtai tikinčiuosius varžytų kas link kokią malda, kada ir kur per Mišias reikia kalbėti. Čia žmogus gali melstis ir pasirinkti maldas taip kaip jam geriausiai patinka. Tačiau, reikia žinoti, jog nėra gražesnių maldu už tas, kurias Bažnyčia vartoja Mišiose. Į Mišias Bažnyčia yra sudėjus visa ką tik geriausio ir gražiausio turi. Todėl naudingiausiai melsimės jeigu prisilaukysime Bažnyčios minties. Taip ir paduoto klausimo atvejuje, kunigui kalbant „Domine, non sum dignus” (Viešpatie, nesmi vertas), galima kalbėti bet kokią kitą atatinamą maldele, tačiau, daug geriau būtų daryti tai ką pats kunigas daro prieš priimdamas švenčiausiąją Ostiją, būtent: muštis į krūtinę ir nužemintai tris kartus kalbėti: „Viešpatie, nesmi vertas, kad įeitumei po mano pastoge, bet tiktai ištark žodį, ir bus išgydyta mano siela”. Tikrai graži ir visai nesunki maldelė. Tačiau, nebus nuodėmės jei kas į krūtinę nesimuštų, ar šios maldelės nekalbėtų.

Jeigu pusbrolių vaikai susijungia moterystėje nieko apie savo giminystę nesakę kunigui ir dabar vis eina prie sakramentų, kokią nuodėmę papildo? L. A.

Jungtis moterystėje Bažnyčios uždraustose giminystės laipsniuose sudaro kliūtį, kuri moterystę padaro visiškai negalima, t. y. jeigu tokie giminės bandytų susituokti, jų regimas moterystės sakramentas visiškai nebūtų sakramentas ir ten jokių sutuoktivių nebūtų. Pusbrolių vaikai kaip tik ir yra giminės uždraustame giminystės laipsnyje. Jie negali tuoktis neišsirūpinę reikalingo Bažnyčios leidimo ir palaisvinimo nuo šios giminystės kliūties. Jeigu gi tokie giminės jau būtų regimai susituokę ir gyventų mo-

terystėje, jie turi kuo veikiausiai nuvykti pas kleboną ir jam viską pranešti ir paprašyti jų moterystę sutvarkyti. Klebonas pasakys ką jiems reikia daryti. Kai moterystė bus atitaisyta ir padaryta teisėta, tada ir vaikai pasidarys teisėti. Iki kol jie šitaip nepadarys, jiems nevalia eiti prie sakramentų.

Kristus valgė paskutinę Vakarienę ir atnašavo pirmas šv. Mišias vakare. Kodėl dabar Mišios nelaikomos vakare, bet ryte?

Nėra būtina reikalinga, jog Mišios būtų atnašaujamos vakare. Svarbu, jog jos būtų atnašaujamos. Žinoma, jeigu Mišios ir vakare būtų atlaikytos, jos būtų tikrai geros ir tikros Mišios. Tačiau, Bažnyčia, naudodamasi Dievo suteiktąja valdžia, yra pareiškusi, jog Mišios būtų atnašaujamos ryte. Šitokiu sutvarkymu pagerbiama Kristaus prisikėlimas iš numirusių, kuriuomi užbaigė atpirkimo darbą. Prisikėlimas gi įvyko anksti rytą.

Kaip galima sakyti, jog Kristus įsteigė Moterystės sakramentą jeigu moterystė buvo daug amžių prieš paties Kristaus atėjimą? Jeigu Kristus gi neįsteigė moterystės sakramento, tai ir šiandien moterystė nėra sakramentas.

Tiesa, prieš Kristų buvo moterystė, tačiau ji buvo vien nesulaužoma sutartis, kontraktas. Kristus atėjęs į šį pasaulį pakėlė moterystę į Naujojo Įstatymo sakramentus, o tai padarė, nes žinodamas kaip sunku yra žmogui savo jėgomis moterystėje gerą gyvenimą vesti, norėjo suteikti ypatingai pagalbstančių savo malonių. Kristus tad tikrai įsteigė moterystės sakramentą; Jis pakėlė moterystę į aukštesnį laipsnį negu vien žmogišką kontraktą. Jis palaimino sutuoktuves asmeniškai atvykdamas į Galiliejos Kaną ir pareiškė, jog moterystė yra nesutruakoma, sakydamas: „Ką Dievas sujungė, žmogus teneperskiria” (Mk. 10, 9).

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Kova Prieš Nepadorumus

Šio krašto protestantai ir religingieji žydai jungiasi prie organizuotų katalikų jėgų kovai prieš nepadorią, šlykščią literatūrą.

Los Angeles, Cal., miesto katalikų, protestantų ir žydų vadai, remdami arkivyskupo Cantwell atsisaukimą ir prašymą pašalinti iš laikraščių parduotuvių žurnalus (magazines), kurie yra kenksmingi visuomenei ir pavojingi jaunimui, pranešė, kad jie tą arkivyskupo žygį rems savo solidarium darbu. Tokia pat vieninga akcija prieš nepadorią literatūrą pradėdama San Francisco mieste ir kitur.

Tenka tik džiaugtis, kad katalikų hierarchijos pradėta stiprų vajų prieš šlykštybes spaudoje paremia ir nekatalikai. Tai yra svarbu.

Nepadorūs spaudos leidiniai neturi rasti vietos Amerikos gyvenime. Jie demoralizuoja ne tik jaunimą, bet visą visuomenę. Sakoma, kad virš šimtas nepadorių leidinių, žurnalų spausdinama New Yorko apylinkėse. Tie erotiškai leidiniai turi apie penkiolika milijonų skaitytojų. Tai parodo, kad ligšiol į tai nedaug dėmesio tebuvo kreipiama, mažai kas tebuvo veikiama, kad sulaukyti nepadcrių epidemijų plitimą. Kanadiečiai anksčiau susiprato. Ten yra draudžiama tie šlykštūs žurnalai pardavinėti.

Reikia tikėtis, kad pradėta vieninga akcija sukels šio krašto žmonių viešą opiniją prieš nepadorią literatūrą ir sustabdys jos plitimą.

Reikia abejonės, kad prie šio labai reikalingo sąjudžio noriai dėsiai tėvai, kuriems turėtų rūpėti, kad jų vaikų mintys nebūtų nuodijamos visokiomis šlykštybėmis, spausdinamomis pigiuose leidiniuose. Pirmoje vietoje jie turi žiūrėti, kad jų namuose nebūtų tos rūšies literatūros ir akylai tēmyti, ką jų vaikai skaito.

Nors čia kalba eina daugiausia apie par-

nografiškus leidinius, tačiau prie jų reikia pridėti visą laisvamaniškąją ir bedieviškąją spaudą, kuri, kad atsiekti savo tikslą, stengiasi sugriauti žmonėse dorovę iš pačių pagrindų. To siekia ir mūsiškiai komunistai ir socialistai per savo leidžiamus laikraščius.

Religingumo Pavyzdis

Chicagietis Fred Snite, kuris yra 28 metų amžiaus ir kuris per trejus metus buvo palaikomas gyvas geležinių plaučių pagalba, keliauja į stebuklingąją švč. Panelės šventovę — Liurdą Prancūzijoje. Jis vežamas ten, nes nori sustiprinti savo tikėjimą. „Nesitikiu, jis sako, tokio stebuklo, kad pagyčiau, bet jaučiu, kad mano sielos gerovė reikalauja ten vykti“. Panašiai kalba ir jo tėvas. Jis pareiškė: „Siela yra svarbesnė negu kūnas, bet jei bus susilaukta ir fizinio pagerėjimo, aš būsiu dėkingas“.

Tai gražus mūsų laikų religingumo pavyzdis!

Reikia tik įsivaizduoti, kaip sunki bus toji ilga kelionė žmogui, kuris per trejus metus yra palaikomas gyvas mechaniniais plaučiais ir negali pasijudinti. Bet nei jis, nei jį lydintieji tėvai to nepaiso. Sakoma, kad Snite ligšiol išliko gyvas dėl to, kad yra nepaprastai stiprios dvasios vyras ir giliai religingas.

Italija Pasiukojsi J. Širdžiai

Tai buvo 1917 metais. Didysis karas dar siaubė Europą. Tūkstančiai Italijos vyrų grūmės rifonte. Niekas nežinojo, kuo tai gali baigtis. Tuomet Italijos valdžia ir vyskupai surengė įspūdingą visos Italijos tautos ir jų kariuomenės pasiaukojimą Dieviškajai Išganytojo Širdžiai. Buvo Trijų Karalių diena. Ši šventė ir dabar Italijoje yra iškilmingiau švenčiama. Italijos katalikai, trokšdami dar labiau pagilinti šio pasiaukojimo mintį visame krašte, 1918 metais įsteigė Jėzaus Šir-

dies Universitetą, kuriam vadovauja žymus atsivertėlis, T. Gemelli, O. Fr. M.

Vyskupai Ragina Sukilti Prieš Girtybę

Kanados vyskupai šių metų vasario mėnesyje išleido bendrą aplinkraštį, pakeldami savo balsą prieš išgalinčią girtybę visame krašte. Jie griežtai pasmerkia svaičiųjų gėrimų reklamą ir kviečia visus tikinčiuosius pradėti šventą karą prieš šį baisų naujųjų laikų marą.

Vienuolės Dailininkės Paroda

Šiomet nuo sausio 30 d. iki vasario 11 d. garsiojo New-Yorko meno galerijoje "Passedot Gallery" buvo išstatyta 13 didelių meno paveikslų, kuriuos nupiešė viena dailininkė iš seserų domininkonių vienuolyno Ohio valstybėje. Šie paveikslai susilaukė nepaprasto susidomėjimo meno pasaulyje.

Jaunimas Prie Radio!

Jungtinių Amerikos Valstybių kat. mergaitės iškovojo vieną valandą prie radio. Čia bus skaitomi "Atsišaukimai į Amerikos jaunimą" per šešiolika sekmadienių iš eilės. Tos religinės paskaitos bus transliuojamos ir per 40 kitų radio stočių Amerikoje!

Kaip Laikraščiai Žinias Prasimano!

Mirus Pijui XI, visuose laikraščiuose buvo skelbiama, kad popiežiaus paliktasis įgaliotinis tris kartus su sidabrinu plaktuku suduodęs į mirusiojo smilkinį ir šaukiąs jį vardu. Tuomet Šv. Tėvui neatsiliepus, jau visi įsitikinę, kad Kristaus Vietininkas tikrai yra miręs. Tačiau šios įdomios telegramos yra tik įdomus telegramų agentūrų prasimanymas, kurios skuba viena už kitos daugiau smulkmenų paduoti apie didžiųjų Ganytojų mirtį. Bet ištyrus visų paskutinių popiežių laidotuvių apeigų užrašus, pasirodė, kad nei Pijaus XI nei Leono XIII nei kitų popiežių mirties proga panašių ceremonijų niekas Vatikane nedaro.

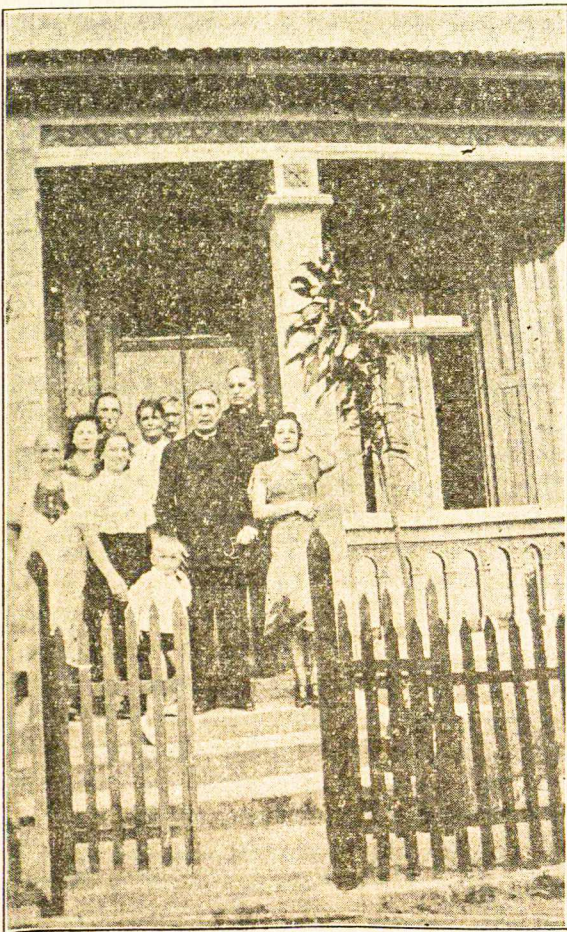
Ir Laivai "Krikštijami"

Iškilingas naujai pastatyto laivo šventinimas jūrininkų pasaulyje paprastai yra vadinamas "laivo krikštu". Neseniai Prancūzijoje buvo "pakrikštytas" tokiu būdu vienas iš didžiausių laivų, kuris pavadintas "Kardinolo Rišelje" vardu. Čia mums įdo-

mu pažymėti, kad šių iškilmių "krikšto motina" pats Laivyno Ministras pakvietė vieną paprastą darbininkę, kuri augina 8 vaikų šeimą. Jos vyras jau 15 metų dirba prie laivų statybos. Taip brangina gausias šeimas Prancūzija!

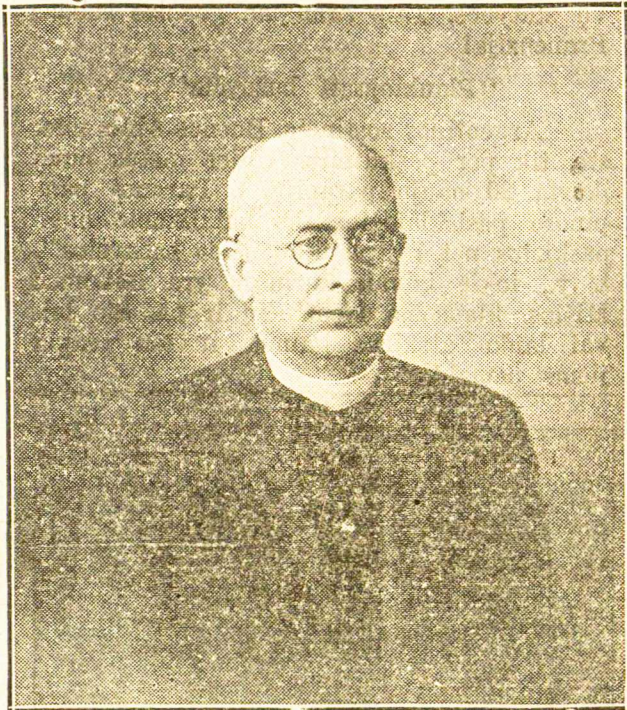
"Plaukiojanti bažnyčia"

Argentinos sostinėje, Buenos-Aires mieste, tik per paskutinius trejus metus buvo įkurta 20 naujų parapijų, o Paranose paupiuose pasisklaidžiusiems katalikams buvo paskirtos net 7 "plaukiojančios bažnyčios", t. y., tokie laivai, kuriuose yra laikomos Mišios, klausoma išpažinčių ir t.t. Šie laivai lanko atskirus kaimus ir ten rengia jiems pamaldas.

Lietuviškas namelis San Paulo mieste (Brazilijoje).
Tos šeimos vaikas mirė nuo gyvatės įkandimo.
(Paveikslas imtas iš kun. J. Paskausko knygos Pie-
tų Amerikoje Kelionės Įspūdžiai).

LIETUVIAI AMERIKOJE

Gerb. Prelatas J. Ambotas

Gegužės 19 dieną sužinota, kad gerb. kun. Jonas Ambotas, Hartford, Conn., lietuvių parapijos klebonas, Šventojo Tėvo Pijaus XII pakeltas prelatūron.

Tai seniai užpelnytas paaaukštinimas.

Gerb. prelatas J. Ambotas garbingai kunigauja Hartfordo diecezijoje per keturiasdešimtį metų. Jis suorganizavo šv. Trejybės lietuvių parapiją Hartforde, pastatė gražią bažnyčią, įsteigė parapijos mokyklą, kurioje mokytojauja lietuvaiteš Seserys Pranciškietės, tai mokyklai nupirko erdvius rūmus su gražia sale. Taip pat jau įsteigė savo parapijoj ir aukštesnę mokyklą — High School. Ne taip jau, palyginti, didelė parapijoj daug kas pastatyta, įtaisyta ir nuveikta dėl to, kad kilni ir šviesi prel. Amboto asmenybė buvo nuolatinis visų Hartfordo lietuvių vieningumo ryšiu ir akstinu. Jo taktas, rimti patarimai, uolus pareigų ėjimas,

gilus religingumas ir tauri tėvynės meilė, lietuvius traukte traukė prie parapijos, prie kilnių darbų Bažnyčiai ir Lietuvai.

Gerb. kun. prel. Ambotas gerbiamas ir kitataučių. Jo vardas plačiai yra žinomas ir miesto kultūriname ir net politiniame gyvenime, ir taip pat visoj diecezijoje.

Kita labai graži ir tikrai pavyzdinga naujojo prelado ypatybė, kad jis nei pats savęs neuždarė už parapijos sienų ir parapijos neizoliavo nuo bendrojo visos Amerikos lietuvių visuomeninio veikimo. Jo vadovaujamoj parapijoj gyvai veikia visų lietuvių katalikų centralinių organizacijų skyriai, pats gerb. Prelatas atvejų atvejais yra buvęs tų organizacijų vadovybėje. Nė vienas didesnis mūsų organizacijų seimas ar šiaip jau sąjudis neapsiėjo be jo. Jis visur veiklus, visur laukiamas ir kaip vadovas, ir kaip patarėjas, ir kaip svečias. Nėra tos organizacijos, kuri nebūtų po kelis kartus semavusi jo vadovaujamos parapijos vaišingoje pastogėje.

Iš to, kas čia trumpai pasakyta, galima suprasti, kad gerb. kun. Amboto paaaukštinimu džiaugiasi ne vien Hartfordo lietuvių, bet visa Amerikos lietuvių katalikų visuomenė. Nėra abejonės, džiaugiasi tuo ir Lietuva, sužinojusi, kad jos ištikimas, jai daug dirbęs ir duosniai aukojęs sūnus susilaukė Bažnyčios valdžios įvertinimo ir paaaukštinimo. Lietuva jau prieš keletą metų už jai padarytus nuopelnus gerb. kun. Ambotą apdovanojo aukštu D. L. K. Gedimino ordinu.

Tad, mes nuoširdžiai sveikiname Garbingąjį Vadą, susilaukusį seniai užpelnyto Bažnyčios paaaukštinimo!

Tėvų Marijonų Tarybos Suvažiavimas

Įvyko gegužės 18 d. iki 21 d. Suvažiavime dalyvavo sekantieji: d. g. Tėvas Provincijolas kun. J. Jakaitis, grįžęs iš Pietų Amerikos; TT. Marijonų Seminarijos rektorius, kun. dr. J. Vaitkevičius; Marianapolio Kolegijos direktorius, kun. dr. Jonas Navickas, tos kolegijos profesorius, kun. dr. J. Pauliukonis; TT. Marijonų Seminarijos profesoriai: kun. dr. P. Biskis, kun. J. Jan-

čius ir kun. Ad. Morčūnas. Iš Čikagos išvyko, Čikago namo viršininkas, kun. J. Mačiulionis, ir kun. M. Urbonavičius. Iš Kenosha, Šv. Petro parapijos klebonas, kun. Pr. Skrodenis. Iš Vašingtono, kunigai Vyšniauskas ir Lunevskas.

Šią vasarą liepos 19 d., Romoje įvyksta Marijonų Generalinė Taryba, į kurią suvažiuos, iš kiekvienos provincijos 3 kunigai.

Grižta į Chicago

Šv. Jurgio parapijos klebonas pralotas M. L. Krušas sveikatai pataisyti buvo išvykęs į St. Petersburg Sanitarium, Floridoj. Gavome žinių, kad grįžta namo dalyvauti parapijos ruošiamam piknike, kuris įvyks gegužės 21 d., Vytauto parke. D. g. Pralotas sakosi pasiilgęs savo parapijonų ir visų bičiulių, su kuriais tikisi piknike pasimatyti ir pasikalbėti.

Motinių Diena

Sekmadienį, gegužės 14 d., TT. Marijonų ūkyje, įvyko piknikas Nekalto Prasiidėjimo Švė. Panelės Marijos Seselių naudai. Šių seselių įsteigėjas yra šventos atminties arkiv. Jurgis Matulevičius, MIC. Jos įsikūrė Lietuvoje. Jų centras yra Marijampalėje. Prieš keletą metų jos buvo pakviestos darbuotis į TT. Marijonų vedamą kolegiją ir seminariją, kurios lig šiol pasišventę dirba.

Vis dėlto, seselės iš visuomenės susilaukė paramos ir tikisi, kad ateityje irgi nebus užmirštos.

Gražias kalbas pasakė ir programai vadovavo A. Bacevičius, kunigai marijonai: Dambrauskas, Jančius ir Mačiulionis. Be to biznieriūs Rapolas Andreliūnas, adresu 6324 So. Western Ave. Viskas praėjo gražiausioj nuotaikoje ir susilaukė tikrai gražios paramos.

Šventins į Kunigus

Dijakonai Jonas Padvalskas ir Jurgis Andriuška bus iššventinti į kunigus birželio 3 d. Pirmasias iškilmingas mišias dij. Jonas Padvalskas atnašaus Šv. Pranciškaus parapijos bažnyčioje, birželio 4 d., 11:30 val. Jis mokinosi Springfield vyskupijoje. Pastarasis laikys pirmasias šv. Mišias Šv. Ka-

zimiero parap. bažnyčioje birželio 4 d. Jis priklauso prie Serantono vyskupijos. Abu mokinosi Šv. Marijos seminarijoje, Baltimore, Md.

Iškilmingai Atidarytas Lietuvos Paviljonas Pasaulinėje Parodoje

Sekmadienį, gegužės 14 d., Maspetho lietuvių parap. bažnyčioje įvyko ilkilmingos pamaldos, proga atidarymo Lietuvos paviljono Pasaulinėje Parodoje, New Yorke.

Iškilmingas šv. Mišias su asista celebravo kun. J. Aleksiūnas, asistavo kun. J. Petrauskas ir kun. J. Shea. Pamokslą dienos momentui pritaikintą pasakė kun. Jonas Balkūnas.

Pamaldose dalyvavo aukštų svečių: Lietuvos įgaliotas ministeris Vašingtone, p. Žadeikis, Lietuvos Generalinis konsulas New Yorke p. Budrys su žmona ir kiti Lietuvių Dienos Pasaulinei Parodai komiteto nariai.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Minės Sukaktį

1940 m. spalio 9 d. Vilniaus Vytauto Didžiojo gimnazijai sukanka 25 metai. Ryšium su tomis sukaktuvėmis manoma išleisti atitinkamą leidinį, kuriame bus nušviesta tos mokslo įstaigos istorija ir veikla. V. D. Gimnazijos direktorius M. Šikšnys Vilniaus lietuvių spaudoje paskelbė atsišaukimą į visus buvusius tos gimnazijos mokytojus ir mokinčius, prašydamas juos iki 1940 m. sausio 1 d. atsiųsti savo atsiminimų iš gimnazijos gyvenimo, taip pat suteikti žinių apie savo veiklą išėjus iš gimnazijos ir, jeigu kas turi, atsiųsti būdingų tam leidiniui fotografijų.

Išėjo iš spaudos "Muzikos Žinios", kuriose sudėta gana daug rimtos medžiagos apie muzikos meną ir daug žinių iš parapijų chorų Juozo Žilevičiaus veiklos

veikimo. Ilgoku straipsniu paminimas kompozitoriaus Juozo Žilevičiaus veiklos muzikoje sukaktuvės. Paduodama plati jo biografija.

Mirė Lietuvos Universiteto Prorektorius

Kaunas. — Balandžio 25 d. mirė Vytauto Didžiojo Universiteto prorektorius ir me-

dicinos fakulteto nervų ir psichinių ligų katedros vedėjas profesorius Juozas Blažys.

A. a. prof. Juozas Blažys gimė 1890 m., geg. 2 d., Šiauliuose. Jis buvo žymus mokslininkas ir visuomenininkas.

Palaidotas bal. 27 d. iš Įgulos bažnyčios.

Į jo vietą paskirtas Universiteto sekretorius prof. Tutmėnas.

Lietuvos Santykiai Su Bažnyčia

Yra vilties, kad dabartinė, gen. Jono Černiaus vadovaujamoji, vyriausybė sunormuos Lietuvos santykius su Katalikų Bažnyčia. Lietuvos katalikų dienraštyje "XX Amž." rašo, kad po anksčiau buvusių užsienių reikalų ministro Urbšio ir monsignoro Burzio pasitarimų bei po min. Urbšio pasikalbėjimų su atitinkamais asmenimis Vatikane, Bažnyčios ir valstybės santykių sprendimas yra pasistūmėjęs pirmyn. Min. Urbšys šiomis dienomis patieksiąs Ministrų Tarybai svarstyti paruoštą susitarimo projektą.

Kaip gerai žinome, tautininkų vyriausybė, sulaužiusi savo pačių pasirašyto konkordato su Vatikanu dėsnius, perdaug metų delse santykių sunormavimo reikalą. Piktai liežuviai kalba, kad tautininkai taip elgėsi dėl to, kad jie norėjo visai sunaikinti katalikiškas organizacijas ir kenkia pačios Bažnyčios normaliam veikimui. Buvo tikėtasi, kad atsisojęs vyriausybės priekyje kun. Vl. Mironas pasistengs atnaujinti santykius su Vatikanu, bet apsilvita. Matyti, kad tai nebuvo jo vieno galėje. Kas nors jam trukdė tą garbingą žygį atlikti.

Jei dabartinė vyriausybė sunormuos valstybės santykius su Bažnyčia, ji daug pasitarnaus Lietuvai ir tautos vieningumui sustiprinti.

Gen. Raštikis Apdovanotas Lenkų Ordenu

Kaunas. — Generolas Raštikis grįko iš Varšuvos apdovanotas didžiuoju Polonia Restituta ordenu. Generolas Rydz-Smiglas šiemet atvyks į Kauną Raštikio revizituoti.

Statys Ligoninę

Biržai. — Biržų apskrities valdyba yra nutarusi jau šiemet pradėti statyti didelę ligoninę. Ligoninė turės 150 lovų; ji bus statoma šalia apskrities savivaldybės rūmų.

Dar Dėl Lietuvos Konsulato Vilniuje

Savo metu rašėme, kad nuo š. m. kovo mėn. 15 d. Vilniuje pradės veikti Lietuvos konsulatas. Dabar gi vietoj lenkų spaudoje rašoma, kad ryšium su paskutiniais įvykiais Lietuvoje konsulato steigimas Vilniuje atidėtas ilgesniam laikui ir manoma, kad anksčiau rudens jis nebus įsteigtas.

Prašo Teisių

Teko patirti, kad Vytauto Didž. gimnazijos Mokinių Tėvų Komitetas pasiuntė švietimo ministrui Varšuvoje prašymą, kuriuo prašo suteikti tai gimnazijai anksčiau turėjusias valdines teises.

— Smilgių (Panevėžio apskr.) Pavasarininkai minėdami savo 20 m. sukaktį, įsigijo naują vėliavą. Daug jaunimo ėjo šv. Komunjijos. Aplankyta mirusieji, sudėti vainikai, sugiedota "Libera". Visa programa buvo įdomi.

Kryžius Pompėjos Griuvėsiuose!

79 metais Kristui gimus, Italiją ištiko baisi nelaimė. Ties Neapoliu išsiveržė iš žemės milžiniškas ugnies kalnas, kuris palaidojo tūkstančius žmonių. Akmenų lietus tuomet pavertė griuvėsiais ištisą Pompėjos miestą. Tik mūsų laikais pradėti didesni miesto kasinėjimai. Atkasinėjant šiuos griuvėsius, buvo rastas ir kryžiaus ženklas. Mokslininkai sprendžia, kad jau 79 metuose Pompėjoje reiškėsi krikščionybė.

RAIŠAS DIRBA RAŽANČIUS

Gerbiemieji prieteliai, aš padirbu ražančius, kaip tai: kukinius poteriukus (karoliukus) ant gero storo drato, kuris gali laikyti per metų metus.

Parduodu du ražančius už dolerį ir tikrai žinau, kad būsite patenkinti. Jeigu reikalas yra perdirbti jūsų senąjį ražančių, tai prisiųskite, o aš perdirbsiu.

Aš esu raišas, turėdamas paraližuotas kojas, ir per 14 metų esu prieglaudoj neturtėlių. Reikale meldžiu atsišaukti po antrašu: John Shislosky, Little Sis-

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790